

Lumina pentru suflet

**Foaie Parohială editată de Parohia Romano-Catolică Orșova
cu sprijinul părintelui paroh Pr. Dr. Davor LUCACELA**

Nr. 18/2021 din 02.05.2021

Din cuprins:

**Miza vieții
pag. 2**

**Maria – binecuvântată între
femei
pag. 3**

**Euharistia – centrul și izvorul
vieții creștine
pag. 4**

**Dumnezeu, care suferă și iartă
pag. 6**

**De la poarta morții la
cunoașterea sfântului Părinte
pag. 7**

***Fecioara Maria, Regina familiilor (1590, Markow Podhalanski,
Cracovia – Polonia***

Miza vieții

Duminica a 5-a de Paște ciclul B

Rămâneți în mine, și eu voi rămâne în voi.

Domnul te așteaptă din nou în Sala Cinei. Tocmai s-a derulat aici un mare miracol al iubirii. Isus le-a dat prietenilor săi, ca hrană trupul și sângele său. Ceea ce, cu un timp în urmă a anunțat la înmulțirea pâinilor – și s-a întâlnit atunci cu o mare neînțelegere – acum a devenit realitate Pentru că ucenicii nu sunt capabili să gândească, o ofertă de o profunzime atât de mare a acestui dar, Inima lui Isus se consumă de dorința, ca această comuniune vie și plină de darul vieții, să trăiască împreună cu omul. Cum ar trebui să le explice, dacă a rămas atât de puțin timp?

Alătură-te grupului său și condu-i pe drumul spre Getsemani. Domnul va fi doar bucuros, când te va vedea printre ai săi. Căci cel mai fericit ar fi dacă această mare bogăție a Inimii sale ar putea să o împărtășească tuturor oamenilor, dar experiența de până

acum îi spune, că va mai dura mult timp, până când va vedea deplina înțelegere în această problemă. De aceea încredințează acum, cel puțin celor mai fideli, ce le este desinat tuturor. Roagă-l pe Duhul lui Dumnezeu, să te deschizi cuvintelor sale, cât de repede poți.

Drumul duce prin preajma viei. În lumina lunii poți vedea lungi corzi pregătite să aducă o nouă recoltă. Pe lângă gard sunt depozitate ramurile uscate, pe care viticultorul le-a tăiat cu grijă și le-a adunat pentru ardere. Isus întrerupe pentru moment tăcerea.

Tatăl meu este Viticultor. Eu sunt tulpina de viță și voi sunteți ramuri. Cine rămâne în mine și eu în el, acela aduce rod mult. Rămâneți în mine și eu rămân în voi...

Înțelegi ce înseamnă? Conștientizezi, că aceste cuvinte ale Domnului pun tot, ce ai auzit până acum din gura lui, într-o lumină cu totul nouă? Totul primește o nouă, infinită

dimensiune. Și acest sens nou revoluționar te privește direct pe tine și întreaga ta viață viitoare. Isus te invită să devii o vie componentă a organismului divin, în care circulă propria lui viață și cu care Dumnezeu vrea să intermedieze tuturor oamenilor, fructul răscumpărării.

Încearcă să te gândești, ce onoare îți oferă Isus: vei deveni ramură vie, care va aduce roade dumnezeiești. Dacă vei fi pe deplin la dispoziția Viticultorului, în tine se vor coace fructele iubirii lui Dumnezeu, pe care le așteaptă cu atâta dorință lumea înfometată, pentru ca *săracii să mănânce pe săturate*.¹ Dumnezeu te invită la o comuniune atât de încrezătoare, încât devine importantă îmbinare: tu trebuie să fii cu totul în Isus și Isus în tine. Există aici o condiție necesară a acestei uniri, atât de desăvârșite și importante: **dacă vor rămâne în tine cuvintele lui.** I Numai acela, care va păstra poruncile, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el. Cuvintele lui Isus sunt deci, acele instrucțiuni mod sigur, cum să trăiești realmente o viață în mod divin.

Domnul nu indică aici una sau alta dintre porunci, vrea, ca în tine să rămână *cuvintele lui*, întregul și nealteratul spirit al evangheliei sale. Acesta este țelul final, spre care se îndreaptă toate, ceea ce Isus a predicat trei ani. Cuvântul Întrupat nu ne-a adus un ansamblu de învățăminte și reguli, pe care învățătorul le încredințează ucenicilor săi ca îndreptar, după care trebuie să se conducă. Religia lui Isus își are originea în marele mister, cum poate omul să **trăiască în Dumnezeu și cu Dumnezeu**. Gândește-te, cât de departe de realitate sunt toate adevărurile și presupunerile lui Dumnezeu, conform cărora El te limitează prin poruncile și interdicțiile sale și de la distanță veghează la încălcările tale, pentru a te putea pedepsi.

Dacă primești cinstea să devii ramură vie și roditoare, ai nevoie și de cuțitul curățător al Tatălui. Nu trebuie să te temi de el. Se apropie de tine numai pentru aceia, ca să te ajute. Va îndepărta tot ce te împiedică să aduci roade bogate și bune. Este cuțitul iubirii. Nu te uita la lama lui, ci la mâna, care îl conduce. Este mâna celui mai iubitor Viticultor, care insistă, ca tulpina lui să-l preaslăvească desăvârșit. Doar

¹ Psalmul responsorial 22

această Tulpină, a cărei componentă vie ești, este propriul său Fiu. Când îndepărtează ramurile și mugurii, care au murit, și de aceea trebuie aruncate *în foc*, o face astfel doar din iubire pentru viața Tulpinii și a membrilor ei, pentru a fi vii să rodească fructe bune.

Ți se pare, că ți-ar face o mai mare bucurie să aduci „propriile roade?” Cui ar putea să-i placă fructe atât de zbârcite, îmbătrânite și acre, fructe rezultate din amorul propriu al omului? Adevărații struguri nu sunt rodul tău, ele vin din Tulpină, care este înrădăcinată în Tatăl. Scopul simbiozei Viticultor – Tulpină – ramuri este venerarea Tatălui. Acesta este procesul ales de Dumnezeu, în timpul căruia se *sfințește numele Tatălui și vine Împărăția lui*, când aici pe pământ se realizează voința sa în așa fel, cum este realizată în cer.

Dacă se ajunge la o deplină unire și desăvârșită combinație veștii lui Dumnezeu și a vieții tale, voința lui Dumnezeu și voința ta, atunci nici nu mai poți să-ți dorești ceva, ce nu și-ar dori Dumnezeu. Atunci poți să *te rogi, ce vrei, și se va împlini*. Aceasta este misterul tuturor marilor făcători de minuni. Nu făceau nimic altceva, doar că *aduceau și aduc cele mai abundente*.

Cum răspunzi deci, la o invitație atât de importantă? Pune-te la dispoziția Domnului, pentru a te altoi în tulpina sa ca să te înobileze astfel, încât să aduci roade bogate.

*Sufletul meu va trăi pentru el, urmașii mei îi vor sluji, vor povesti despre Domnul, viitorilor urmași.*²

Sursa: Světlo, nr. 19/2006, pag. 3

Maria – binecuvântată între femei Jo Croissant

***Maria, Tu ești binecuvântată între femei,
Tu ești și binecuvântată între toate
femeile, în toate acelea, care prin aceea,
cum meditează despre Tine, devin în final
asemănătoare Ție, devin adevărata icoană
a prezenței, tandrețe și maternitate.***

Nu este posibil să găsim Inima lui Isus, fără să găsim Inima Mariei. Îmi face plăcere să

meditez despre misterul „pe care l-a găsit Fecioara în templu,” pe care Biserica ni-l prezintă în sărbătoarea Inimii Neprihănite a Mariei.

Inima Mariei fascinează prin frumusețea și umanitatea sa. Dumnezeu nu ne-a dat-o ca pe o zeiță intangibilă, fidelă și intangibilă, ci ca un model, pe care îl putem urma.

Calea urmării lui Isus este strâmtă și nu este întotdeauna ușor să recunoaștem voința lui Dumnezeu. Uneori se pare, ca și cum s-ar contrazice. Însuși Maria și Iosif au căzut în neajutorare și nu au înțeles, ce le spune Isus. Dar nu au protestat, ci în liniște și cu bunăvoință au acceptat cum trebuie să trăiască.

Maria păstra totul în inima sa. Noi vrem „să păstrăm” totul în cap, și le trecem în duh mereu aceleași evenimente, până când le adaptăm astfel, încât să putem evita suferința și crucea. Vrem să înțelegem totul și nu reușim să ne stăpânim în așa fel, încât să spunem necondiționat „da-ul”, care să-i permită „Cuvântului”, ca să se întrupeze în noi.

Dar o avem aici pe aria, ca să ne arate drumul. Cât de frumoasă este tăcerea ei, în care nu este oarbă pentru realitate, ci o primește cu toată încrederea. În aceasta constă misterul curăției. Ea nu este împărțită între minte și inimă. Ea este întregă doar inimă este tabernacolul Dumnezeului celui viu, este locul prezenței, pentru ca întreaga viață să o punem în mâinile lui și el să poată desăvârși schimbul demn de admirație, între dumnezeirea

sa și umanitatea noastră.

Mi se pare, că există o relație între poziția Mariei în cotidian și între realitate: *Isus creștea în înțelepciune, statură și har, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.*³

Prin supunerea sa zi de zi, îl năștea pe Isus de la inimă la inimă. Prin „da-ul” său, pe care îl rostea pentru fiecare zi, fiecărei suferințe, tuturor vicisitudinilor, permitea, ca Dumnezeu să facă roditoare maternitatea ei universală.

² Psalmul responsorial 22

³ Lc 2,52

Astăzi este mai important decât oricând să descoperim, prin misterul Mariei misterul femeii.

Realitatea, că femeia astăzi refuză să nască, are consecințe spirituale, pe care nu le bănuim, pentru că „nașterea” depășește cu mult maternitatea trupească. Femeia a pierdut astăzi sensul dăruirii de sine, pentru jertfă, care este baza fertilității.

Când poartă în ea copilul și îl aduce pe lume, îi dă ceva din propria ei viață, moarte pentru ea însăși, pentru interesele ei, pentru a putea dăruia viață.

Sunt profund convinsă, că femeia trebuie să descopere din nou adevărata sa menire, pentru ca lumea să fie apărată de pieire. Când femeia neagă harul său special și refuză suferința și jertfa, devine infertilă. Bărbatul pierde corespondentul său și copiii nu pot să progreseze odată cu vârsta, cu înțelepciune, în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor.

Când Dumnezeu a ales femeia, ca să aducă lumii mântuirea, atunci a ales pe fiecare dintre noi, femeile și a dorit, ca să avem parte la fertilitatea ei, pentru ca să nască din nou pe aceia, pe care ni i-a încredințat, pentru ca Cristos să poată crește în ei și în Biserică.

Fie ca Domnul să dea, ca mereu mai mult să realizăm darul iubirii sale și menirea noastră demnă de admirație, la care le cheamă pe toate cele botezate, să corespundem tot mai mult voinței și chipului său.

Feu et Lumiere 65

Sursa: Světlo, nr. 19/2004, pag. 6

Euharistia – centrul și izvorul vieții creștine

Episcopul Klaus Küng

Prelegere la Congresul „Bucurie din credință”, Fulda 2003

Importanța Euharistiei pentru viața credincioșilor

Prezența lui Cristos cel viu în hostie, este garanția, rădăcina și desăvârșirea prezenței lui în lume,” a spus odată fondatorul Opus Dei Josemaria Escrivá.

Rodnicia sfintei împărtășanii îl hrănește pe Cristos în inima creștinului. Fondează, sprijină și întărește fertilitatea lui în muncă, este îndemn

pentru a se pune în slujba și folosul altora, în efortul său pentru soluții corecte și drepte problemelor administrative, de sănătate și tehnice. Fertila și sfânta împărtășanie presupune unirea cu Cristos prin botez, la fel ca și deschiderea pentru evanghelie și efortul corespunzător pentru viața, care corespunde poruncilor lui Cristos.

Aici ne lovim de alte puncte importante:

Unitatea cu învățătura apostolilor, viața în har și practicarea virtuților, mai ales a credinței, speranței și bucuriei.

Papa subliniază: „Celebrarea Euharistiei nu trebuie să fie punctul de plecare pentru comunitate, căci presupune deja existența ei

(35). Se cere comunitate în învățătura apostolilor, în sacramele și în ordinea ierarhică. Numai într-o asemenea comunitate este celebrată o

Euharistie validă și facilitează o participare reală.

Pentru o participare deplină însă se cere a trăi atât în spiritul ei, tot cât este de necesar, să obținem participarea la natura divină (2 Pt 1,4). Virtuțile trebuie trăite în mod real, mai ales virtutea credinței.

Importanța sacramentului reconcilierii și dependența ei de Euharistie

Pentru a primi în mod fertil Euharistia sunt necesare pentru acestea anumite premise.

Papa ne readuce aminte cuvintele sfântului Pavel: „De aceea, omul să se cerceteze și astfel să mănânce din pâine și să bea din potir.”⁴

Euharistia și sacramentul reconcilierii sunt două sacramele legate una de alta. Când papa vorbește din nou despre aceasta, în ultima sa enciclică despre Euharistie, nu înseamnă, că ar fi de cerut, să ne întoarcem la practica, care a fost cândva, undeva propagată: unii credincioși primeau Euharistia numai atunci, dacă anterior s-au spovedit. Aceasta este necesar doar atunci, când am comis *un păcat greu*. În acest

⁴ 1 Cor 11,28

sens Catehismul Bisericii spune: „Cine este conștient, că a comis păcat greu, trebuie să acceseze sacramentul reconcilierii, înainte de a accesa sfânta împărtășanie.” (Catehismul Bisericii Catolice 1385).

Fără a avea în vedere aceasta participarea conștientă și credincioasă la Euharistie, va conduce întotdeauna la întoarcere. Pentru că și atunci când reușim să evităm păcatul greu, păcatele ușoare le comitem, cu toate acestea destul de des. De aceea este scris în Scriptură: „Și cel drept greșeste de șapte ori pe zi.” Celebrarea Euharistiei cu credință este pentru noi îndemn. „Dacă Euharistia face prezentă și sacramental exprimă jertfa Crucii, aceasta înseamnă, că din ea rezultă o cerință continuă de întoarcere,” scrie papa în enciclică (37).

Cum devenim vrednici de Euharistie (pe cât este posibil)

a) Modelul, atmosfera, aranjarea sacră a mediului, respectul.

Despre Edita Stein se povestește, că odată încă înainte de întoarcerea ei de la religia evreiască la Biserica catolica, stătea într-o

biserică catolică și neobservată a urmărit o femeie, care cu siguranță între cumpărături a intrat în biserică, să se roage. Femeia astfel concentrată a îngenușat cu evlavie în fața tabernacolului, încât Edita Stein a înțeles intuitiv prezența specială a lui Cristos în Euharistie. Acesta a fost un important impuls pentru întoarcerea ei.

Trăirea intensivă a atmosferei rugăciunii, liturghia celebrată în comun, dar și casa lui Dumnezeu îngrijită cu dragoste pot fi de mare ajutor pentru apropierea de Dumnezeu. Deseori, nu este nevoie de multe cuvinte, credința trăită a unui sau mai multor credincioși, chiar și vorbele lor pot genera o mișcare. Mai ales în vremurile noastre o asemenea „cateheză” are o importanță primordială. Liniștea și micile semne conduc spre pragul sfințeniei. A descoperi acest lucru

divin este un aspect esențial al efortului de a găsi accesul la Euharistie.

b) Rugăciunea

Grija pentru rugăciune este pentru credință esențială pentru prezența reală a lui Cristos în Euharistie. Capacitează pentru celebrarea în comun a sfintei liturghii, ajută la vegherea inimii în ascultarea cuvântului lui Dumnezeu, trăirea activă a anumitor părți ale sfintei liturghii, de exemplu, să adaugi în timpul jertfirii darurilor propriul tău „dar”, și în timpul transformării să-ți rostesti rugămintea privind propria ta transformare, să faci din rugăciunea Tatăl nostru expresia unei mari rugăciuni și împărtășania, momentul întâlnirii interioare cu Domnul prezent în Euharistie Grija pentru rugăciune, mai ales rugăciunea personală – în sensul meditației și închinării – este așa numita condiție necesară, pentru apropiere.

c) Cateheza

Cateheza are drept scop să arate diferitele mistere ale credinței și relația lor cu viața noastră. Ar trebui să-i apropie fiecărui creștin, cât de importantă este Euharistia, centrală pentru o viață creștină eficientă, așa cum tocmai prin Euharistie Dumnezeu ne este aproape și într-un anumit sens ne oferă direct roadele operei mântuitoare a lui Cristos, a morții și învierii sale. Ar trebui să ne arate, că astfel ni se deschide posibilitatea să unim viața noastră, în toate domeniile cu Cristos și cu opera sa mântuitoare. Noi – preoții și laicii – nu ar trebui să regretăm niciun efort, ca tot ce putem să obținem, să o facem în cunoștință de cauză, ce mare tezaur avem în sfânta liturghie.

Trebuie să învățăm să trăim din sfânta liturghie și să o implantăm în viața noastră cotidiană. De altfel, acesta este procesul învățării, care ne însoțește întreaga viață. Cine îi se supune și îl revigorează în așa fel, cum este necesar, va începe să trăiască sfânta liturghie tot mai intens.

d) Insistența de a fi creștin

Insistența, pe cât posibil pentru un creștinism adevărat și pentru eficiența spiritului lui Cristos în familie, în chemarea noastră în societate și de asemenea în Biserică este rezultatul unei activități de participare eficiente la sfânta

liturghie, pentru că în Euharistie ne vorbește Cristos și ne invită la imitarea lui. Ni se oferă și ca hrană, care ne face capabili să mergem pe drumul său și al nostru. Sfânta liturghie oferă de asemenea ocazia: putem și trebuie să punem credința noastră pe altar, ca pe niște picături de apă adăugate în vin în speranța, că totul va fi schimbat în jertfă plăcută lui Dumnezeu. Și cu toate slăbiciunile noastre, putem astfel să fim eficienți în unire cu Cristos. Dacă însă lipsește orice insistență serioasă pentru o viață creștină adevărată, se golește și relația cu sfânta liturghie și înțelegerea acesteia.

e) Accesarea sacramentului reconcilierii

Experiența ne învață, că o accesare regulată a sacramentului reconcilierii are o mare și esențială importanță pentru durabilitatea credinței în Euharistie.

Când săvârșim un păcat greu – așa cum s-a mai spus, atunci reconcilierea cu Dumnezeu și cu alți oameni și cu noi înșine este o premisă necesară pentru deplina și fertila participare la Euharistie și primirea sfintei împărtășanii. În asemenea cazuri este întotdeauna necesar ca întâi să accesăm sacramentul reconcilierii.

Accesarea regulată la sacramentul reconcilierii presupune un mare ajutor și în cazul, când nu suntem conștienți de păcatul greu. Pentru o mică vină se poate obține iertarea și cu alte mijloace: rugăciune, post, pomană, actul de căință, recunoașterea vinelor la începutul sfintei liturghii etc., dar spovada regulată ne conduce la un examen de conștiință mai profund, la o activare conștientă a părerii de rău, a regretului și o hotărâre concretă. Este vorba de asemenea, de construcția unui popor matur, deschis lui Dumnezeu. Este de asemenea, ocazia de a obține o conducere spirituală printr-un preot. Înainte de toate este însă o întâlnire personală cu Cristos Răscumpărătorul, care ne eliberează de tot ce ne îngreunează, ne stimulează și ne ajută prin roadele răscumpărării sale. Spovada ne ajută să menținem insistența noastră în viață, și dacă este bine orientată, ne conduce mereu mai profund la Euharistie, care ne întărește.

În final este importantă o constatare: Dacă cineva nu accesează sfânta împărtășanie, pentru că îl obstrucționează vre-un obstacol sau

nu se simte dispus pentru asta, atunci trebuie să fim conștienți, că participarea la sfânta liturghie este foarte prețioasă și în cazul în care, când nu accesăm la sfânta împărtășanie. Și asta, pentru că este întotdeauna o întâlnire cu Cristos, cu cuvântul său, cu misterul mântuirii, cu jertfa sa de pe cruce și învierea sa din morți și sfânta liturghie ne oferă întotdeauna posibilitatea să ne unim spiritual cu jertfa lui Cristos și cu întreaga Biserică.

Ce să facem, pentru ca, mai ales tineretul dintr-o adevărată convingere și adevărata dragoste față de sfânta Euharistie, fără complexul de inferioritate și fără priviri false la frica, ce ar putea să gândească alții despre mine, când noi înșine mergem la sfânta liturghie și alții nu fac asta, dintr-un punct de vedere de lungă durată este cel mai important. La fel, dacă la întrebarea altora nu ascundem, care este speranța noastră, este așa numita consecință evidentă a credinței noastre în Euharistie.

Când iubim sfânta euharistie, dragostea lui Cristos schimbă viața noastră și o face productivă, fertilă. Și alții, prima oară vor fi probabil doar persoane individuale, cu timpul însă mulți, care ni se alătură și vor merge cu noi.

Sunt convins, că apoi vor crește și chemările spirituale. Euharistia este izvorul, care nu seca niciodată.

După Der Fels 4/2004

Sursa: Světlo, nr. 19/2004, pag. 14

***Dumnezeu, care suferă și iartă,
Dumnezeu și-a arătat iubirea față de noi
prin faptul că, pe când eram încă păcătoși,
Cristos a murit pentru noi.***

Descrierea cutremurătoare a evangheliilor, despre patima și moartea lui Cristos, care este atât de desfigurată, într-un mod sugestiv în filmul *Patima lui Cristos*, ne conduce la conștientizarea, că omul Isus Cristos, supus unei atât de mari suferințe, este adevăratul Dumnezeu. *Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat .. și el a venit pentru noi, oamenii și pentru mântuirea noastră a coborât din cer .., s-a intrupat din Maria Fecioară .. a pățimit...* (din Crezul nostru). Isus, ca om adevărat este a doua persoană dumnezeiască a Preasfintei

Treimi. Suferă și moare în umanitatea sa, dar în același timp rămâne mereu persoana dumnezeiască, Fiul lui Dumnezeu. Suferința lui Isus Cristos este suferința omului, care este Dumnezeu. Atingem aici misterul participării tuturor celor trei persoane dumnezeiești, ale Preasfintei Treimi la drama răscumpărării, care s-a derulat pe Golgota. În suferința morții umane, a Fiului lui Dumnezeu pe cruce, parte din participarea sa, o are și Dumnezeu Tatăl și Duhul Sfânt. Sursa harului răscumpărător provine de la Tatăl, care *nu l-a cruțat pe propriul Fiu, ba chiar l-a dat la moarte pentru noi, toți, cum nu ne va dărui toate împreună cu el?*⁵ Căci așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe propriul său Fiu, ca nimeni, cine crede în el, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Scena simbolică a filmului, care arată lacrima lui Dumnezeu Tatăl căzând pe Calvar, arată compătimirea și compasiunea, pe care o trăiesc cele trei persoane dumnezeiești. Cu o privire asupra feței lui Isus, care moare, trebuie să vedem și pe Tatăl, care suferă împreună cu el și cu Duhul Sfânt (vezi In 14,9).

În Isus Cristos s-a realizat astfel, cea mai deplină revelație a iubirii Întreitului Dumnezeu, care din iubire față de păcătoși se expune de bună voie suferinței, pentru că oameni, de o

mare cruzime și ură, refuză marea lui iubire. Acest adevăr cutremurător l-a exprimat conciliul de la Efes, cu cuvintele: *Cuvântul lui Dumnezeu a suferit în trup.* Umanitatea sa suferindă mărturisește faptul, până la ce

măsură Dumnezeu iubitor ia asupra sa greutatea păcatelor lumenești și suferința, și o face în același timp de bună voie, dintr-o iubire imensă față de oameni, care prin păcatele lor îi generează suferință și îl condamnă la moarte. În misterul suferinței și morții Fiului lui Dumnezeu se arată cel mai desăvârșit infinita milostivire a lui Dumnezeu. Numai atunci, când vom primi darul milostivirii lui Dumnezeu și vom transmite aceasta și altor oameni, vom avea

⁵ Rm 8,32

parte de victoria lui Cristos asupra păcatului și asupra morții.

*A fost străpuns pentru nelegiuirile noastre, lovit pentru păcatele noastre. Pedepsa care ne aducea pacea era asupra lui. Prin rănilor noi suntem vindecați.*⁶

Din Red. Melujcie sișe 2/2004

Sursa: Světlo, nr. 19/2004, pag. 4

De la poarta morții, la cunoașterea sfântului Părinte Vinent Terpereau

Este cineva bolnav dintre voi? Să-și cheme reprezentanții comunității bisericesti să se roage asupra lui și să-l ungă cu ulei în numele Domnului. Rugăciunea cu credință îl va salva pe cel bolnav și Domnul îl va vindeca⁷

Christofor surman mit saine Mutter in

Cristofor avea abia trei ani, când i-a murit prima mamă de cancer la organele genitale. Chiar dacă suferă din naștere de astm și a avut o sănătate destul de lăbilă, se luptă la școală până la examenul de maturitate, la o școală hotelieră. La Londra câștigă ca șef de echipă, își aprofundează cunoștințele și experiența într-un mare hotel și în final se stabilește lângă lacul genevez.

Slujba hotelieră este o meserie foarte dură și Cristofor abia își găsește șase ore de somn noaptea. Cu toate acestea își iubește meseria. Noaptea vizitează condițiile fierbinți ale nopților geneveze. În mijlocul prietenilor, drogurilor, a banilor și a numeroaselor activități profesionale presupunerea sa despre Dumnezeu se deplasează spre zborurile chimice, pe care le va obține cu ajutorul fumatului și a drogurilor.

Căderea liberă în iad

La sfârșitul anului 1994, Cristofor a fost transportat la spitalul Annecy, cu o rapidă

⁶ Iz 53,5

⁷ Iacob 5,14-15

infecție a peritoneului și un început de cancer al intestinelor și a ficatului- 1% . Crăciunul îl petrece în sala de operație, îi sunt amputați 20 cm de intestin și o parte din ficat. Suferă imense dureri. Părerea asupra însănătoșirii sunt foarte vagi ele printr-o evacuare artificială a intestinului gros), așa că el crede, este deja mort și în iad.

Urmează trei zile la unitatea de terapie intensivă, două luni de chimioterapie intensivă și în final spitalul pentru boli canceroase. Sicriile aduse la intervale regulate arată categoric, spre ce sfârșit se îndreaptă.

Apoi Cristofor trebuie să meargă înapoi la spital. Suferă mai mult decât înainte și se gândește la sinucidere.

„Este necesar să se hotărască între moarte și viață”

În această nevoie a sa, părinții lui vizitează o micuță capelă din apropierea spitalului, pentru ca acolo să se roage pentru fiul lor. Se trezesc în mijlocul unei adunări pentru rugăciune, și când simt îndreptate spre ei privirile a sute de oameni, simt obligația să le dea o explicație: „Fiul nostru se zbate între viață și moarte.”

Cristofor după însănătoșire

de Cristofor!”

Răspunsul este o mare venire în întâmpinare: „Ne vom îngriji

Dimineața l-a vizitat la spital o bunicuță, ale cărei ochi străluceau de iubire. Condamnatul la moarte este foarte profund emoționat de această privire, plină de dragoste și spre marea lui surprindere află că o mulțime de oameni se roagă pentru el. Și un cuplu conjugal îl vizitează zilnic și îi povestesc despre „iubitul Isus, care face minuni...” I-au spus de asemenea: „Ști, Cristofor, omul trebuie să se hotărască între viață și moarte!”

Dar forțele sale vitale slăbesc tot mai mult. Medicii renunță și le recomandă părinților, să-l ia pe fiul lor acasă. O soră călugăriță le oferă un ulei sfințit de la „Notre Dame du Laus”. Aceștia imediat ung toate rănilor fiului lor. Noaptea următoare Cristofor doarme ca un copil și

dimineața următoare ochii lui strălucesc de puterea de viață.

Când în orașul natal merge la spitalul local, starea lui de sănătate nu corespunde cu ceea, ce s-a constatat la Annecy. Medicul primar spune ironic: „Este ceva deosebit, ne trimit un muribund, și el nu are altceva de lucru, decât să fugă prin pădure.” În final, musafirul nedorit este externat.

Recomandat pentru „răniți de viață”

Două săptămâni mai târziu este termenul pentru tratamentul cu ultrasunete. Tumoarea din ochi – a dispărut! Câteva luni mai târziu, fostul bolnav de cancer stă în prima bancă în bazilica sf. Martin din Tours. Arhiepiscopul l-a ales ca reprezentant al omenirii rănite de viață. Cristofor stă printre oamenii vizibil bolnavi. La sfârșit, la cei bolnavi vine papa Ioan Paul al II-lea. Îi binecuvântează și Cristofor se oprește. Când îi face semnul crucii pe frunte, Cristofor prinde mâna lui: „Rugați-vă pentru mine” îl șoptește papei.

Este o întâmplare, că papa a terminat binecuvântarea bolnavilor prin aceea, că l-a atins pe Cristofor? Nu este la sfârșitul fiecărei vieți speranța, care ajunge departe dincolo de moarte? Cristofor spune: „Știu, că Dumnezeu mă cheamă, ca să fiu martorul său.”

Sursa: Světlo, nr. 14/2005, pag. 7

Așteptăm sugestiile, criticile și comentariile Dumneavoastră, la adresa de e-mail: monimex_f@yahoo.com Tel.: 0722 490 485 sau 0742 519 115.

Dacă aveți adresă de e-mail, puteți să o transmiteți și vi se pot trimite pe e-mail aparițiile acestei Foi Parohiale. TOTUL ESTE GRATUIT!!!

Traducerea: Iosif Fickl

Corectură: Maria Fickl